

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
ŠIBENIK

Broj: K-DO-21/07
Šibenik, 16. listopada 2007.
ZI/ZI

16. 10. 07.

K-52/07

ŽUPANIJSKI SUD
U ŠIBENIKU
PRIMLJENO
16. 10. 2007.

ŽUPANIJSKOM SUDU

ŠIBENIK

Temeljem čl. 42 st. 2 toč. 4 Zakona o kaznenom postupku («Narodne novine» broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02 i 115/06, u nastavku: ZKP), podižem

OPTUŽNICU

protiv:

SASE POČUČA, sina Jovana Počuča i Anke Počuča rođene Malinović, rođenog 10. prosinca 1971. godine u Gospiću, s prebivalištem u Republici Srbiji u Beogradu ul. Aleksandra Popovića kbr. 22, Srbina, državljanina Republike Hrvatske i Republike Srbije, oženjenog, oca dvoje malodobne djece, sa završenom srednjom školom, slabog imovnog stanja, u pritvoru Zatvora u Šibeniku do 19. listopada 2007. godine po rješenju istražnog suca Županijskog suda u Šibeniku pod brojem Kio-32/07 od 17. rujna 2007. godine,

I/ da je u razdoblju od kraja lipnja 1991. godine do veljače 1992. godine u Kninu, tijekom oružane agresije tzv. JNA i paravojnih snaga iz SR Jugoslavije te naoružanih srpskih paravojnih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. Republike srpske krajine, na Republiku Hrvatsku, nakon što pripadnici «martićeve milicije» protupravno lišili slobode civilne osobe Šimu Čačić, Ivana Hodak, Antu Mioč, Dragu Šimić, Ivana Šimić, Ivicu Zmo, Ivana Lipak i Živka Mikulić te ih zatočili i zatvorili u «Okružni zatvor» smješten u prostorijama stare i napuštene bolnice u Kninu, postupajući u svojstvu «martićevog milicajca» na mjestu stražara u tome «zatvoru», protivno odredbama čl. 3 st. 1 toč. 1a i c Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. te protivno odredbama čl. 75 st. 2a (II), b i e Dopunskog Protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), sve imenovane

*MS
16. 10. 2007.*

zatočene civile svakodnevno tukao u tome «zatvoru» na način da bi im naredio da se licem okrenu prema zidu, raširu noge i visoko podignutim rukama oslone na zid, što su ovi u silnom strahu činili, a zatim ih u takvom bespomoćnom stanju najjače što je mogao tukao nogama na kojima imao vojničke čizme, šakama, gumenom palicom, kunadom od puške, drvenom drškom od motke, drvenim kolcem, drvenom palicom i svim drugim prikladnim tvrdim predmetima koji bi mu se našli pri ruci, udarajući ih tako najjače što je mogao po glavi i cijelom tijelu, na njih prikopčavao električnu enegriju i tako ih mučio elektrošokovima, od čega svega ovi padali na pod i gubili svijest, nastavljajući ih i dalje na isti način najjače što je mogao tući i mučiti elektrošokovima te uz to dok su isti tako bili na podu s objema nogama skakao po njima, u tako nastale ozljede po njihovom tijelu stavljao kuhinjsku sol, gasio im žar od cigareta u ustima i punu šaku kuhinjske soli stavljao im u usta, prisiljavajući ih da žar od cigareta i kuhinjsku sol progutaju, što su oni u silnom strahu i činili, prisiljavao ih da jezikom operu pod od WC-a i da ustima pokupe opuške od cigareta po dvorištvu «zatvora», što su sve oni morali činiti, prisiljavao ih na oralni seks na način da jedan drugome naizmjenice i međusobno stavljaju penis u usta, prijeteci im da će ih ubiti i odsjeci im penis ukoliko to ne budu radili, što su oni u silnom strahu to i činili, usljed čega svega kod imenovanih zatočenih civilnih osoba, zbog zadobivenih brojnih teških tjelesnih ozljeda opasnih po život u vidu prijeloma kostiju, unutarnjeg krvarenja i raznih drugih teških tjelesnih ozljeda te zbog psihičkog zlostavljanja i maltretiranja nastalo trajno oštećenje tjelesnog i mentalnog zdravlja te trajna invalidnost, dok Ivan Hodak od tako zadobivenih brojnih teških tjelesnih ozljeda, početkom siječnja 1992. godine u tome «zatvoru» umro,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, civilno stanovništvo mučio i nečovječno postupao prema njima,

II/ da je u razdoblju od kraja lipnja 1991. godine do veljače 1992. godine u Kninu, tijekom oružane agresije tzv. JNA i paravojnih snaga iz SR Jugoslavije te naoružanih srpskih paravojnih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. Republike srpske krajine, na Republiku Hrvatsku, nakon što pripadnici «martićeve milicije» protupravno lišili slobode pripadnike Hrvatske vojske Jakova Čosić, Žarka Matenda, Ivicu Graberski, Nenada Lazarušić, Mihu Periš, Ivicu Matić, Željka Mrkonjić, Josipa Keselj, Božu Franić i Tomislava Grubišić te pripadnike MUP-a Republike Hrvatske Radoslava Bobanović, Milana Špoljarić, Mirka Medunić, Ivana Skorić i Željka Lipak, te ih zatočili i zatvorili u «Okružni zatvor» smješten u prostorijama stare i napuštene bolnice u Kninu, postupajući u svojstvu «martićevog milicajca» na mjestu stražara u tome «zatvoru», protivno odredbi čl. 3 st. 1 toč. 1a i c Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949., sve imenovane zatočene ratne zarobljenike svakodnevno tukao u tome «zatvoru» na način da bi im naredio da se licem okrenu prema zidu, raširu noge i visoko podignutim rukama oslone na zid, što su ovi u silnom strahu činili, a zatim ih u takvom bespomoćnom stanju najjače što je mogao tukao nogama na kojima imao vojničke čizme, šakama, gumenom palicom, kunadom od puške, drvenom drškom od motke, drvenim kolcem, drvenom palicom i svim drugim prikladnim tvrdim predmetima koji bi mu se našli pri ruci, udarajući ih tako najjače što je mogao po glavi i cijelom tijelu, na njih prikopčavao električnu energiju i tako ih mučio elektrošokovima, od čega svega ovi padali na pod i gubili svijest, nastavljajući ih i dalje na isti način najjače što je mogao tući i mučiti elektrošokovima, te uz to dok su isti tako bili na podu s objema nogama skakao po njima, u tako nastale ozljede po njihovom tijelu stavljao kuhinjsku sol, gasio im žar od cigareta u ustima i punu šaku kuhinjske soli stavljao im u usta, prisiljavajući ih da

MILAN
CONJAR (3)

žar od cigareta i kuhinjsku sol progutaju, što su oni u silnom strahu i činili, prisiljavao ih da jezikom operu pod od WC-a i da ustima pokupe opiske od cigareta po dvorištu «zatvora», što su sve oni morali činiti, prisiljavao ih na oralni seks, na način da jedan drugome naizmjenice i međusobno stavljaju penis u usta, prijeteci im da će ih ubiti i odsjeci im penis ukoliko to ne budu radili, što su oni u silnom strahu to i činili, usljed čega svega kod imenovanih ratnih zarobljenika, zbog zadobivenih brojnih teških tjelesnih ozljeda opasnih po život u vidu prijeloma kostiju, unutarnjeg krvarenja i raznih drugih teških tjelesnih ozljeda te zbog psihičkog zlostavljanja i maltretiranja nastalo trajno oštećenje tjelesnog i mentalnog zdravlja te trajna invalidnost,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava mučio, nečovječno postupao te nanosio velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja prema ratnim zarobljenicima,

pa da je time počinio u stjecaju, činom pod točkom I/ kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH te činom pod točkom II/ kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122 OKZRH, sve kažnjivo po naprijed cit. propisima uz primjenu čl. 43 istog Zakona.

Stoga predlažem:

1. da protiv opt. Saše Počuča produljite pritvor po osnovama navedenim u čl. 102 st. 1 toč. 1 i 4 ZKP-a,

2. da se pred tim sudom održi glavna rasprava,

3. da se na glavnu raspravu iz pritvora Zatvora u Šibeniku predvede opt. Saša Počuča te o istoj obavijeste svi oštećenici,

4. da se izvedu dokazi ispitivanjem svjedoka Ivana Lipak (list 139, 140 i 285 spisa), Milana Čonjar (list 145 i 146 spisa), Milana Špoljarić (list 150 spisa), Ivana Škorić (list 153 i 154 spisa), Živka Mikulić (list 156 – 158 spisa), Šime Čačić (list 159 – 161 spisa), Radoslava Bobanović (list 162 - 164 spisa), Šime Pilipović (list 166 i 167 spisa), Žarka Matenda (list 179 i 180 spisa), Jakova Čosić (list 181 – 183 spisa), Ivica Graberski (list 184 i 185 spisa), Ivica Matić (list 186 i 187 spisa), Mirka Medulić (list 281 i 282 spisa), Ivana Šimić (list 286 - 289 spisa), Stjepana Hodak (list 291 spisa), ^{A. C. ot 24. 8. 07.} Ante Cvitković (list 293 spisa), Ante Mioč (list 295 i 296 spisa), Tomislava Grubišić (list 297 – 299 spisa) Nenada Lazarušić sina Ante iz Splita ul. Antofagaste kbr. 10, Mihe Periš sina pok. Joze iz Splita ul. Slobode kbr. 43, Željka Mrkonjić sina Mate iz Kaštel Sućurca ul. Put kave bb, Drage Šimić iz Šuice ul. Galešić bb, Ivica Zrno iz Šuice, Željka Lipak iz Gline ul. Prekopa kbr. 19, Zdenka Blažević iz Splita ul. Antofagaste kbr. 16, Bože Franić iz Splita ul. Stanka Vraza kbr. 15, Marija Marušić iz Omiša ul. Joke Kneževića kbr. 1, Davora Lojić iz Parčića, Jure Salopek sina Jure iz Mukinja kod Plitvica, Ilije Hodak iz Čatrnje, čitanjem zapisnika o prepoznavanju (list 10 – 17 spisa), čitanjem otpusnog pisma na ime Radoslav Bobanović (list 165 spisa), čitanjem

liječničke dokumentacije (list 208 – 215 spisa), čitanjem zapisnika o vanjskom pregledu mrtvog tijela pok. Ivana Hodak (list 257 spisa), pregledom fotografskog elaborata (list 260 i 261 spisa), pregledom izvadka iz matice umrlih na ime pok. Ivan Hodak (list 263 spisa).

Obrazloženje:

Zbog postojanja osnovane sumnje da je počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH opisano pod točkom I/ i da je počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122 OKZRH opisano pod točkom II/ protiv opt. Saše Počuča je provedena istraga.

Opt. Saša Počuča se za vrijeme istrage branio šutnjom.

Tijekom istrage ispitani su svjedoci Ivan Lipak, [?] Milan Conjar, Milan Špoljarić, Ivan Škorić, Živko Mikulić, Šime Čačić, Radoslav Bobanović, Šime Pilipović, Žarko Matenda, Jakov Čosić, Ivica Graberski, Ivica Matić, Mirko Medulić, Ivan Šimić, Stjepan Hodak, Ante Cvitković, Anto Mioč i Tomislav Grubišić.

Svi ovi svjedoci, osim Stjepana Hodak, kao i oni gore predloženi, bili su zatočeni u «Okružnom zatvoru» u Kninu smještenom u prostorijama stare i napuštene bolnice u razdoblju od sredine 1991. do veljače 1992. godine. Njih su pripadnici «martićeve milicije» protupravno lišili slobode, prisilno ih odveli u Knin i tamo ih zatočili i zatvorili u «Okružni zatvor».

Od oštećenika zatočenih i zatvorenih u «Okružnom zatvoru» u Kninu civili su bili Šime Čačić, Ivan Hodak, Anto Mioč, Drago Šimić, Ivan Šimić, Ivica Zrno, Ivan Lipak i Živko Mikulić, pripadnici Hrvatske vojske su bili Jakov Čosić, Žarko Matenda, Ivica Graberski, Nenad Lazarušić, Miho Periš, Ivica Matić, Željko Mrkonjić, Josip Keselj, Božo Franić i Tomislav Grubišić, dok su pripadnici MUP-a Republike Hrvatske bili Radoslav Bobanović, Milan Špoljarić, Mirko Medunić, Ivan Škorić i Željko Lipak.

Jedan od stražara tada u «Okružnom zatvoru» u Kninu smještenom u zgradi stare i napuštene bolnice, pripadajući «martićevoj miliciji» je bio i opt. Saša Počuča.

Svjedoci Ivan Lipak, Ivan Škorić, Živko Mikulić, Šime Čačić, Radoslav Bobanović, Žarko Matenda, Jakov Čosić, Ivica Graberski, Ivica Matić, Mirko Medunić, Ivan Šimić, Anto Mioč i Tomislav Grubišić su dakle u kritično vrijeme bili zatočeni u «Okružnom zatvoru» u Kninu. Svi ovi svjedoci su sa sigurnošću potvrdili da je baš njih ali i sve ostale zatočene civile i ratne zarobljenika tukao upravo opt. Saša Počuča. Ovi svjedoci su kazali da su ih istina tukli i drugi zatvorsku stražari, ali među njima da je bio najgori i najokrutniji upravo opt. Saša Počuča. Po brutalnosti i okrutnosti od ostalih stražara isticao se opt. Saša Počuča.

Tako su svi ovi svjedoci kazali da bi im optuženik naredio da se licem okrenu prema zidu a zatim raširu noge te visoko podignutim rukama oslone na zid, što su oni u silnom strahu i činili. Dok su bili u tako bespomoćnom stanju optuženik ih je tukao po glavi i cijelom tijelu nogama na kojima je imao vojničke čizme, šakama, gumenom palicom, kunadokom od puške, drvenom drškom od motke, drvenim kolcem, drvenom palicom i svim drugim tvrdim predmetima koji bi mu se našli pri ruci. Pored toga mučio ih je elektrošokovima na način da bi ih prikopčao na električnu struju, što je kod njih izazivalo strašne bolove. Od tih udaraca i elektrošokova oštećenici su padali na pod i gubili svijest, no i nakon toga optuženik ih je i nadalje nastavio tući na isti način te dok su bili na podu s objema nogama skakati po njima. Optuženik ih je na opisani način tukao svakodnevno i posebice bi imali strah kada bi u «zatvor» došao optuženik, jer su znali da će ih pretući, znali su da je on najgori i da od svih zatvorskih čuvara tuče najgori. U ozljede nastale po tijelu optuženik im je stavljao kuhinjsku sol, što je stvaralo dodatne strašne bolove. Nadalje, optuženik im je u ustima gasio žar od cigareta, u usta im stavljao cigarete i kuhinjsku sol te ih prisiljavao da gutaju žar od cigareta, cigarete i kuhinjsku sol, što su oni sve u silnom strahu morali činiti.

Pored toga što je oštećenike tukao na opisani način, što im je u ustima gasio žar od cigareta te ih prisiljavao da gutaju žar od cigareta, cigarete i kuhinjsku sol, optuženik je ih je i seksualno zlostavljao. Prisiljavao ih je da jedni drugima stavljaju penis u usta, prijeteći im ukoliko to ne budu radili da će im odsjeći penis, pa su onda u silnom strahu oštećenici jedni drugima stavljali penis u usta. Isto tako optuženik ih je prisiljavao da jezikom operu pod od WC-a i da ustima pokupe opuške po dvorištvu «zatvora».

Ispitani oštećeni svjedoci su dalje kazali da je optuženik tukao ne samo njih, već je na isti način tukao i ostale svjedoke oštećenike u ovom kaznenom predmetu.

Tukući ih na opisani način, optuženik je oštećenicima nanio brojne teške tjelesne ozljede u vidu prijeloma kostiju i unutarnjih krvarenja. Optuženik im je tako nanio brojne teške tjelesne ozljede opasne po život.

Upravo zbog zadobivenih brojnih teških tjelesnih ozljeda i zbog psihičkog maltretiranja i zlostavljanja, kod oštećenika je nastupila trajna invalidnost.

Od zadobivenih ozljeda, Ivan Hodak je početkom siječnja 1992. godine u «Okružnom zatvoru» u Kninu umro, a njegovo mrtvo tijelo je nakon toga 6. siječnja 1992. godine razmijenjeno u Žitniću.

Nadalje, nakon što je opt. Saša Počuča lišen slobode, provedena je radnja prepoznavanja optuženika. Na prepoznavanje optuženika su pozvani i tome pozivu su se odazvali svjedoci Žarko Matenda, Jakov Čosić, Ivica Graberski, Nenad Lazarušić, Miho Periš, Ivan Škorić, Radoslav Bobanović i Ivica Matić. Tada je na tome prepoznavanju pored optuženika bilo još pet osoba, dakle ukupno njih šest. Među tim osobama, svi ovi svjedoci su sa sigurnošću prepoznali optuženika Sašu Počuča kao osobu koja ih je dok su bili zatočeni u «Okružnom zatvoru» u Kninu tukla i mučila na gore opisani način.

Cijeneći iskaze svjedoke i rezultate obavljenog prepoznavanja, sa sigurnošću se daje utvrditi da je upravo opt. Saša Počuča tukao i mučio navedene oštećenike na način opisan u izreci optužnice.

Iskazi svjedoka su sukladni i suglasni, a uz to su ga svjedoci baš bez bilo kakve dvojbe prepoznali kao osobu koja ih je tukla i mučila u «Okružnom zatvoru» u Kninu, pa se iskazi svjedoka imaju prihvatiti kao točni i vjerodostojni.

Tijekom istrage je dakle sa sigurnošću i izvjesnošću utvrđeno da je upravo optuženik na gore opisani način tukao i mučio Šimu Čačić, Ivana Hodak, Antu Mioč, Dragu Šimić, Ivana Šimić, Ivicu Zrno, Ivana Lipak, Živka Mikulić, Jakova Čosić, Žarka Matenda, Ivicu Graberski, Nenada Lazarušić, Mihuru Periš, Ivicu Matić, Željka Mrkonjić, Josipa Keselj, Božu Franić, Tomislava Grubišić, Radoslava Bobanović, Mirka Medunić, Ivana Škorić i Željka Lipak.

Sve ove oštećenike optuženik je tukao na način da bi im najprije naredio da se licem okrenu prema zidu, raširu noge te visoko podignutim rukama oslone na zid. Dok su bili u tako bespomoćnom stanju, optuženik ih je tukao nogama na kojima je imao vojničke čizme, šakama, gumenom palicom, kunadokom od puške, drvenom drškom od motke, drvenim kolcem, drvenom palicom i svim drugim tvrdim predmetima koji bi mu se našli pri ruci. Tako ih je tukao po glavi i cijelom tijelu. Od tih udaraca oštećenici su padali na pod i gubili svijest. Međutim i nakon toga optuženik ih je i nadalje na isti način nastavljao tući te s objema nogama skakati po njima. No, pored toga optuženik je oštećenike prikopčavao na struju i tako ih mučio elektrošokovima, što je kod oštećenika stvaralo strašne bolove. U ozljede im je optuženik stavljao kuhinjsku sol, što je kod njih stvaralo dodatne strašne bolove.

Nadalje, optuženik je oštećenicima gasio žar od cigareta u ustima, u usta im stavljao cigarete i kuhinjsku sol te ih prisiljavao da sve to progutaju, što su oni u silnom strahu morali činiti.

No, pored na opisani način, optuženik je oštećenike i seksualno zlostavljao na način da ih je prisiljavao da jedan drugome stavljaju penis u usta, prijeteći im ukoliko to ne budu radili da će im odsjeći penis. U silnom strahu od optuženika, oštećenici su jedan drugome stavljali penis u usta.

Isto tako optuženik je prisiljavao oštećenike da jezikom operu pod od WC-a i da ustima pokupe opuške po dvorištvu «zatvora», što su oni sve u silnom strahu morali činiti.

Optuženik je oštećenicima nanio brojne teške tjelesne ozljede opasne po život, nanijevši im pored ostalog prijelome kostiju, unutarnje krvarenje i druge brojne teške tjelesne ozljede opasne po život.

Od ovih brojnih teških tjelesnih ozljeda i zbog psihičkog zlostavljanja oštećenicima je utvrđena invalidnost te trajno oštećenja organizma, a Ivan Hodak je od zadobivenih ozljeda početkom siječnja 1992. godine u «Okružnom zatvoru» u Kninu umro.

Oštećenici Šime Čačić, Ivan Hodak, Anto Mioč, Drago Šimić, Ivan Šimić, Ivica Zmo, Ivan Lipak i Živko Mikulić su bili civilne osobe. Postupanje prema njima na opisani način, nema baš nikakve dvojbe ima se označiti kao mučenje i nečovječno postupanje prema istima, što su upravo bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH.

Čl. 3 st. 1 toč. 1a i c Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949 te čl. 75 st. 2a (II), b i e Dopunskog protokola Žrnevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949 o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I) je propisano da su prema građanskim osobama zabranjeni nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja te povreda osobnog dostojanstva, osobito uvredljivi i ponižavajući postupci, nadalje mučenje svake vrste, bilo tjelesno ili mentalno te povreda osobnog dostojanstva, osobito uvredljivi i ponižavajući postupci te bilo koji oblik povrede ćudoređa, kao i prijetnja izvršenjem bilo kojeg od navedenih čina.

Budući su ovi oštećenici dakle civilne osobe, postupanje optuženika na njihovu štetu jest svakako kršenje pravila međunarodnog prava utvrđeni gore navedenom Ženevskom konvencijom o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. i Dopunskim Protokolom Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949 o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), čime su se onda u ponašanju optuženika ostvarila sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH.

Oštećenici Jakov Čosić, Žarko Matenda, Ivica Graberski, Nenad Lazarušić, Miho Periš, Ivica Matić, Željko Mrkonjić, Josip Keselj, Božo Franić i Tomislav Grubišić su bili pripadnici Hrvatske vojske, dok su Radoslav Bobanović, Mirko Medunić, Ivan Škorić i Željko Lipak bili pripadnici MUP-a Republike Hrvatske, pa su onda oni tijekom zatočeništva u «Okružnom zatvoru» u Kninu bili ratni zarobljenici. Postupanje optuženika na njihovu štetu svakako se ima smatrati mučenjem, nečovječnim postupanjem, a uz to im je nanosio velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Upravo opisane radnje optuženika jesu bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122 OKZRH.

Čl. 3 st. 1 toč. 1a i c Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. je propisano da je prema ratnim zarobljenicima zabranjeno nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja te povrede osobnog dostojanstva, osobito uvredljivi i ponižavajući postupci.

Nema dakle baš nikakve dvojbe, optuženik je kršeći poravila međunarodnog prava mučio, nečovječno postupao te nanosio velike patnje i ozljene tjelesnog integriteta i zdravlja navedenim ratnim zarobljenicima, čime su se u njegovom ponašanju ostvarila sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122 OKZRH.

Kod ovako iznesenog činjeničnog stanja stvari za utvrditi je da su se u ponašanju optuženika ostvarila sva bitna obilježja utuženih kaznenih djela, za koje je i kriv, pa je stoga ova optužnica opravdana i na zakonu utemeljena.

Nadalje, optuženik je tijekom vojno-redarstvene akcije «Oluja» pobjegao i napustio Republiku Hrvatske te se nastanio u Republici Srbiji. Tamo se oženio, dobio djecu, zaposlio se te je do uhićenja živio u Beogradu ul. Aleksandra Popovića kbr. 22. Pored toga, opt. Saša Počuča je dobio i državljanstvo Republike Srbije.

Cijeneći navedene okolnosti te težinu počinjenih kaznenih djela i zapriječenu kaznu, za utvrditi je da postoje okolnosti koje upućuju na opasnost da će optuženik pobjeći u Republiku Srbiju, pa mu je zbog toga nužno produljiti pritvor po čl. 102 st. 1 toč. 1 ZKP-a.

Optuženik je dalje počinio dva kaznena djela ratnog zločina, jedno protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH i drugo na štetu ratnih zarobljenika iz čl. 122 OKZRH. Ovim kaznenim djelima je oštećen veći broj oštećenika, dakle civila i ratnih zarobljenika. Optuženik je na opisani način postupao kroz dulje vremensko razdoblje, od lipnja 1991. godine pa do veljače 1992. godine. Oštećenima je nanio brojne teške tjelesne ozljede opasne po život, pa je kod oštećenika zbog zadobivenih brojnih teških tjelesnih ozljeda opasnih po život i zbog psihičkog maltetiranja nastupila trajna invalidnost, a Ivan Hodak je od tako zadobivenih ozljeda umro početkom siječnja 1992. godine.

Sve su to okolnosti koje opisanim kaznenim djelima daju atribut posebno teških okolnosti djela, pa je zbog toga protiv optuženika nužno produljiti pritvor i po čl. 102 st. 1 toč. 4 ZKP-a

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Zvonko Ivić

U prilogu: - spis Županijskog suda u Šibeniku Kio-32/07.

POUKA O PRAVU NA PRIGOVOR:

Protiv ove optužnice dozvoljen je prigovor u roku od 8 dana, od dana prijema pismenog otpravka iste.

Prigovor se podnosi u tri istovjetna primjerka ovom sudu, a o istom odlučuje Vijeće Županijskog suda u Šibeniku.

DN-a:

- 1. Okr. Saša Počuča, Zatvor Šibenik*
- 2. Branitelj Vera Bego, odvjetnica u Šibeniku*